

שמות פרק ד

- (א) וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא יֶאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְקִלִּי כִּי יֹאמְרוּ לֹא נִרְאָה אֱלֹהֵי יְהוָה:
- (ב) וַיֹּאמֶר אֲלֵיו יְהוָה מִזֶּה מַה זֶה בְיַדְּךָ וַיֹּאמֶר מִטָּה:
- (ג) וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכוּהוּ אֶרְצָה וַיִּשְׁלִיכוּהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנַחֲשׁ וַיִּגַּס מֹשֶׁה מִפָּנָיו:
- (ד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה שְׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזוּ בַזְּנֻבוֹ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזֹק בּוֹ וַיְהִי לְמִטָּה בְּכַפּוֹ:
- (ה) לְמַעַן יֶאֱמִינוּ כִּי נִרְאָה אֱלֹהֵי יְהוָה א- לְקִי אֲבֹתָם א- לְקִי אֲבֹרָתָם א- לְקִי יִצְחָק וְא- לְקִי יַעֲקֹב:
- (ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה לוֹ עוֹד הֵבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקֶךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיִּיצָאָה וַהֲנִה יָדוֹ מִצַּרְעַת כַּשָּׁלֹג:
- (ז) וַיֹּאמֶר הָשֵׁב יָדְךָ אֶל חִיקֶךָ וַיִּשָּׁב יָדוֹ אֶל חִיקוֹ וַיִּיצָאָה מִחִיקוֹ וַהֲנִה שָׁבָה כַּבָּשָׂר:
- (ח) וַהֲנִה אִם לֹא יֶאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקַל הָאֵת הָרֵאשׁוֹן וְהֵאֱמִינוּ לְקַל הָאֵת הָאַחֲרוֹן:
- (ט) וַהֲנִה אִם לֹא יֶאֱמִינוּ גַם לְשֵׁנֵי הָאֵתוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן לְקַלְךָ וְלִקְהַת מַמְיָמֵי הַיָּאֵר וְשִׁפְכַת הַיִּבְשָׁה וְהָיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּקַּח מִן הַיָּאֵר וְהָיוּ לְדָם בַּיּוֹם הַהוּא:
- (י) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי גַם מִתְמוּל גַּם מִשְׁלֹשִׁים גַּם מֵאֵז דְּבַרְךָ אֶל עַבְדְּךָ כִּי כָבֵד פֶּה וְכַבֵּד לִשׁוֹן אֲנֹכִי:
- (יא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵיו מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם אוֹ מִי יָשׁוּם אֵלָם אוֹ חֵרֵשׁ אוֹ פֶקֶח אוֹ עוֹר הֲלֹא אֲנֹכִי יְהוָה:
- (יב) וְעַתָּה לָךְ וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבַר:
- (יג) וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח נָא בְיָד תִּשְׁלַח:
- (יד) וַיַּחַר אֵף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרַן אַחִיךָ הֲלוֹי יָדַעְתִּי כִּי דַבֵּר יִדְבַר הוּא וְגַם הִנֵּה הוּא יֵצֵא לְקִרְאָתְךָ וְרָאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:
- (טו) וְדַבַּרְתָּ אֲלֵיו וְשָׂמַתְּ אֵת הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְעִם פִּיהוּ וְהוֹרִיתִי אֶתְכֶם אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:
- (טז) וְדַבַּר הוּא לָךְ אֶל הָעָם וְהָיָה הוּא יְהִי לָךְ לְפֶה וְאַתָּה תִּהְיֶה לוֹ לֹא- לְקִים:
- (יז) וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיַדְּךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בוֹ אֵת הָאֵתוֹת: פ

פרקי דרבי אליעזר (מ')

אמר לפניו: ריבון כל העולמים, תן לי מופת! אמר לו: הבא נא ירך בחיקך, והביא ידו בחיקו והוציאה מצורעת. ולמה הראה הקב"ה למשה בדבר טמא אות פרעה, ולא הראהו בדבר טהור? אלא, מה המצורע הזה טמא ומטמא, כך היו פרעה ועמו טמאים ומטמאין את ישראל. וחזר ונטהר - אמר לו: כך יטהרו ישראל מטומאת המצרים ויאמר הבא נא ירך בחיקך.

רש"י ע"פ מדרש רבה (ג', יז):

באות זה רמז, שלשון הרע סיפר בלומרו 'לא יחמינו לך, לפיכך הלקהו בצרעת, כמו שלקחה מרים על לשון הרע.

שמות פרק ד

(א) וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא יֵאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְקִלְי כִּי יֹאמְרוּ לֹא נִרְאָה אֱלֹהֵי יְדֹד:

(ב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְדֹד מִזֶּה מָה זֶה בְּיַדְךָ וַיֹּאמֶר מֹטָה:

(ג) וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכְהוּ אַרְצָה וַיִּשְׁלִיכְהוּ אַרְצָה וַיְהִי לְנַחֲשׁ וַיִּנָּס מֹשֶׁה מִפְּנָיו:

(ד) וַיֹּאמֶר יְדֹד אֵל מֹשֶׁה שְׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזוּ בַּזָּבִיב וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזֹק בּוֹ וַיְהִי לְמֹטָה בְּכַפּוֹ:

(ה) לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי נִרְאָה אֱלֹהֵי יְדֹד א- לְקִי אֲבֹתֵם א- לְקִי אֲבֹרָהִם א- לְקִי יִצְחָק וְא- לְקִי יַעֲקֹב:

(ו) וַיֹּאמֶר יְדֹד לֹא עוֹד הֵבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקְךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיִּצְאָה וְהִנֵּה יָדוֹ מְצַרְעַת כַּשָּׁלֵג:
(ז) וַיֹּאמֶר הִשָּׁב יָדְךָ אֶל חִיקְךָ וַיִּשָּׁב יָדוֹ אֶל חִיקוֹ וַיִּצְאָה מִחִיקוֹ וְהִנֵּה שָׁבָה כַּבָּשָׂר:
(ח) וְהִיָּה אִם לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקַל הָאֵת הָרִאשׁוֹן וְהֵאֱמִינוּ לְקַל הָאֵת הָאַחֲרוֹן:

(ט) וְהִיָּה אִם לֹא יֵאֱמִינוּ גַם לְשֵׁנֵי הָאֵתוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן לְקַלְךָ וְלִקְהַת מִמִּימֵי הַיָּאֵר וְשִׁפְכֶתָ

הַיֹּבֶשֶׁה וְהִיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּקַּח מִן הַיָּאֵר וְהִיוּ לְדָם בַּיּוֹבֶשֶׁת:

(י) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְדֹד בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי גַם מִתְמוּל גַּם מִשְׁלֵשִׁם גַּם מֵאֵז דְּבָרְךָ אֶל

עַבְדְּךָ כִּי כְבֹד פֶּה וְכְבֹד לְשׁוֹן אֲנֹכִי:

(יא) וַיֹּאמֶר יְדֹד אֱלֹהֵי מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם אוֹ מִי יְשׁוּם אֵלֶם אוֹ חֲרָשׁ אוֹ פִקֵּחַ אוֹ עוֹר הָלֵא אֲנֹכִי יְדֹד:

(יב) וְעַתָּה לָךְ וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבַר:

(יג) וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח נָא בְיָד תִּשְׁלַח:

(יד) וַיַּחַר אַף יְדֹד בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרֵן אַחִיךָ הַלֹּוי יַדְעָתִי כִּי דָבַר יְדָבַר הוּא וְגַם הִנֵּה הוּא יֵצֵא

לְקַרְאֲתְךָ וְרֹאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:

(טו) וְדַבַּרְתָּ אֱלֹהֵי וְשַׁמְתָּ אֶת הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְעִם פִּיהוּ וְהוֹרִיתִי אֶתְכֶם אֶת אֲשֶׁר

תַּעֲשֶׂוּ:

(טז) וְדָבַר הוּא לָךְ אֵל הָעָם וְהִיָּה הוּא יְהִיָּה לָךְ לְפֶה וְאַתָּה תְהִיָּה לוֹ לֹא-לְקִים:

(יז) וְאֵת הַמֹּטָה הַזֶּה תִּקַּח בְּיַדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֶת הָאֵתוֹת: פ

פרקי דרבי אליעזר (מ):

אמר לפניו: ריבון כל העולמים, תן לי מופת! אמר לו: הבא נא ירך בחיקך, והביא ידו בחיקו והוציאה מצורעת. ולמה הראה הקב"ה למשה בדבר טמא אות פרעה, ולא הראהו בדבר טהור? אלא, מה המצורע הזה טמא ומטמא, כך היו פרעה ועמו טמאים ומטמאין את ישראל. וחזר ונטהר - אמר לו: כך יטהרו ישראל מטומאת המצרים ויאמר הבא נא ירך בחיקך.

רש"י ע"פ מדרש רבה (ג', יז):

באות זה רמז, שלשון הרע סיפר באומרו 'לא יאמינו לי', לפיכך הלקה בצרעת, כמו שלקחה מרים על לשון הרע.